

Het atelier van Simon Verheylesonne situeert zich in de vroegere werk-kamer van de schrijver Gerard Reve (1923- 2006) en dat is geen toeval. Het huis in Machelen-aan-de-Leie van de schoonzoon van Stijn Streuvels werd dat van Reve in 1993. Hij kwam er zich met zijn partner Joop Schafthuizen definitief vestigen. Deze keer ontvangt de kunstenaar me in het atelier van zijn vader, aan de overkant van de straat, waar hij een kleine tentoonstellingsruimte heeft ingericht om de visu een en ander uit te proberen.

Simon Verheylesonne

Op de weg naar onsterfelijkheid

Cijfers en riten

Bij de vraag naar Simons geboortjaar vertelt hij me meteen dat 1991 een palindroom is en dat hij gefascineerd is door numerologie. Getallenreeksen als die van Fibonacci laten soms hun sporen na in zijn werk.

Het prille begin van zijn kunstenaarschap liet zich al merken in zijn kindertijd waarbij elk speelgoed werd omkaderd, aanleiding was om daar iets voor te maken of gewoon om het niet te gebruiken zoals verondersteld werd. "Een van mijn meest levendige herinneringen is dat ik van mijn moeder een knikkerbaan had gekregen die uit velerlei delen bestond waarmee je een constructie in de hoogte kon maken. Ik had er een samengesteld met vier of vijf uitgangspoortjes voor de knikkers. Ik had er bokalen onder gezet en bovenaan goot ik water dat ik aangelengd had met aquarel. Toen mijn moeder binnenkwam en vroeg wat ik aan het doen was, antwoordde ik 'Ik ben kleur aan het maken'." Hij vindt het zelf een bewijs dat hij al van kindsbeen af op zoek was naar schoonheid, gevoel had voor het esthetische. Maar het is ook zo dat er in de huiselijke kring aandacht was en is voor het artistieke.

Een ander aspect uit zijn prille jeugd is het feit dat hij als kind opgroeide bij zijn grootmoeder, een zeer gelovige vrouw die hem dagelijks meenam naar een kapel in de buurt. Kaarsen, gebeden en psalmen hoorden bij het vaste ritueel. Dit heeft ook zijn sporen nagelaten op de kunstenaar van nu, niet zozeer het geloof maar de alertheid voor de ritus en het rituele.

Joop wijst de weg

Het lag een beetje voor de hand dat hij de kunstrichting zou kiezen en hij ging de laatste twee jaar van zijn secundair naar het SSKI in Gent. Hij koos voor de audiovisuele vormgeving. "Er was een fascinatie voor de fotografie, maar misschien was

Simon Verheylesonne, *Abiding Scaffold*, 2021, padoek, organza, aluminium en polyurethaan, 80 x 80 x 205 cm

Simon Verheylesonne, *Impression de Fontainebleau #02*, olieverf op doek, glas en eik, 44 x 58 cm

die fascinatie er wel omdat ik beseftte dat ik nog niet over het talent beschikte om te schilderen en te beeldhouwen. Ik kon de realiteit die al geschapen was vastleggen op foto en die kon ik manipuleren tot een nieuw beeld. Ik heb die studies met glans beëindigd en ben dan naar de KASK gegaan, richting fotografie. Ik heb daar drie jaar gependend met heel wisselend resultaat, maar dat lag dan vooral aan mezelf." Hij kreeg er onder meer les van Nick Hannes (°1974) en Annelies de Mey (°1959) die hij zeer waardeert, maar eigenlijk zijn het vooral de theoretische vakken die hem boeiden, zoals filosofie, kunstfilosofie en kunstgeschiedenis.

Gaandeweg ondervond hij dat hij meer heeft aan het werken met zijn handen, aan het schilderkunstige en wat hij 'het installatieve' noemt. In die periode is het dat hij goed contact heeft met zijn overbuur, Joop Schafthuizen, niet alleen de partner van Reve maar ook beeldend kunstenaar. "Die vriendschap bestaat nu al veertien jaar en is van grote betekenis. Ik kreeg van hem veel goede raad en feedback. Hij is toch wel een sleutelfiguur in het serieuzer opvatten van mijn kunstenaarschap." Het was op aanraden van zijn vader, Jean-Claude Verheylesonne die ooit nog meubels heeft ontworpen en door het leven gaat als schrijnwer-

"Ik wilde een archetype van vrouwelijke schoonheid tonen los van de identiteit van de betrokken vrouwen. Het ging om de esthetische schoonheid en door op de rug te fotograferen kon ik de particuliere identiteit wegcijferen."

ker, dat hij de straat overstak. Joop Schafthuizen is niet alleen beeldend kunstenaar, hij was eveneens goed in het zakelijke aspect en behartigde voor Reve diens financiële belangen, maar hij is ook een verzamelaar en meer bepaald van fotografie. Hij gaf Simon Verheylesonne niet enkel feedback, hij introduceerde hem ook in het galeriewezen en liet hem voor hem scouten, op zoek naar werk van goede, jonge fotografen voor zijn verzameling. Zo komt Simon Verheylesonne als twintigjarige in Parijs terecht en leert hij een galeriehoudster in Saint-Germain-des-Prés kennen die belangstelling heeft in zijn werk. Hij is dan nog student in Gent en het is begrijpelijk dat hij een beetje begint te zweven. Hij stopt met zijn studies en exposeert in Anoa Galerie een reeks damesportretten. Het zijn foto's van dames op de rug gezien. "Ik wilde een archetype van vrouwelijke schoonheid tonen los van de identiteit van de betrokken vrouwen. Het ging om de esthetische schoonheid en door op de rug te fotograferen kon ik de particuliere identiteit wegcijferen."

De samenwerking met de galerie loopt na anderhalf jaar spaak wanneer de jonge en onervaren kunstenaar merkt dat de verkoopprijs van zijn werken in de galerie verviervoudigd is, terwijl hij een contract getekend heeft dat alleen zijn verkoopprijs aan de galerie omschrijft. Het is een goede leerschool.

Grotten van textiel

Aangezien hij gestopt is met zijn studie, houdt van mooie dingen en toch niet stil wil zitten besluit hij deeltijds te gaan werken in een betere modezaak. Sedert enige tijd werkt hij bij Dries Van Noten wat hij heel aangenaam en verrijkend vindt. Hij krijgt veel vrijheid en ruimte om aan zijn kunst te werken en daarnaast als verkoper in contact te komen met een wereld die schoonheid weet te waarderen.

Het stoppen met de studie in 2015 brengt ook mee dat hij zijn atelier in Gent overbrengt naar Machelen. Joop Schafthuizen

had hem gesuggereerd om de werkkamer van Gerard Reve te gebruiken. De gedachte om terug te keren naar het dorp lokte hem eerst niet aan, maar na de verhuis merkte hij de grote dandrand die dat bij hem teweegbracht. In de eerste weken had hij al een twintigtal werken gemaakt. Hij voelde dat dit echt zijn stek zou worden.

In datzelfde jaar begint hij zijn onderzoek naar de reeks *Annunciation*. Het resultaat wordt pas in 2018 door hem als voldragen beschouwd en wordt dan gepresenteerd in een ruimte in Gent. Het is een reeks van zes triptieken en evenveel individuele werken. Het zijn grote foto's van textiel die achteraf zijn bijgewerkt met speciale gouache op de print. Het textiel is niet zomaar gekozen, het zijn stoffen in velours van Dries Van Noten. De stoffen waren hem door Joop Schafthuizen geschonken. "Ik had met die stoffen constructies gemaakt die een afspiegeling waren van de natuur, niet zozeer de echte natuur, maar de natuur zoals die in de schilderkunst werd weergegeven door figuren als Gustave Courbet, Hercules Segers, Jacob van Ruisdael, de schilders van Barbizon. Die suggestieve manier waarop zij de verf aanbrachten, zo had de suggestie van de ploival ook iets heel bijzonder in zich. De ploival heeft de schilderkunst al eeuwenlang geboeid en daarom dacht ik erover om de natuur na te bootsen in textiel en daar een abstrahering in te zoeken."

Hij heeft drie jaar aan dit project besteed en ruim tweehonderd triptieken gemaakt om er uiteindelijk zes over te houden. De selectie vond hij representatief voor zijn zoektocht. De keuze voor fluweel was hem ingegeven door het feit dat deze stof het licht zowel absorbeert als weerkaatst. De foto's zijn het resultaat van uitgekiende installaties, gebruik van spiegels en diverse lichttonaliteiten. Hij ziet zijn werken als een biotoop die hij exploreert en archiveert. Hij doet dat voor zichzelf, niet zozeer voor de kijker.

Archiveren, coderen en fragmenteren

Dat archiveren is een belangrijk gegeven. Voor de collages maakt Simon Verheylesonne gebruik van zijn uitgebreide verzameling knipsels. Hij gebruikt niet de knipsels zelf maar de reproductie ervan. Elke collage wordt voorzien van een codenummer, gekopieerd en gearchiveerd. De knipsels worden opnieuw gerecupereerd en zijn ook herbruikbaar in een andere constellatie. Hij plaatst zich in de positie van een archeoloog, een bioloog of een antropoloog. Hij experimenteert met fragmenten, maakt nieuwe samenstellingen en scheidt op die manier een totaal eigen wereld van fauna en flora. "Ik speel op die manier met de idee van evolutie vanuit een Darwinistische invalshoek," zegt hij.

Simon Verheylesonne, *SITE.C.SC01*, C-print en gouache, 150 x 320 cm en *SITE.B.LSC01*, C-print en gouache, 150 x 320 cm

Simon Verheylesonne, *Mineralis*, 2021, collage, ArtGlass en elzenhout, 474 x 131 x 12 cm

Simon Verheylesonne werkt niet alleen met fotofragmenten. Als een wetenschapper dissecteert hij ook schilderijen om er de wezenlijke fragmenten uit te halen en tussen twee glasplaten te presenteren. Zo ontstond een reeks van *Fragmentations*. Het begon met enkele oude schilderijtjes van hemzelf waar hij elementen uit scheurde of losmaakte. Al gauw was hij door zijn reserve heen en opteerde hij om schilderijtjes van derden te gaan gebruiken. Zelf die beelden eerst schilderen wilde hij niet omdat dat juist het resultaat te veel zou beïnvloeden. Het waren bij voorkeur schilderijtjes waarvan het canvas al wat verweerd was zodat het zich iets makkelijker liet scheuren en het mochten ook geen te goede schilderijen zijn. "Ik kon er iets uithalen dat heel ambigu was, maar dat toch de atmosfeer van het landschap op dat moment weergaf." Het fragment dat Simon extrapoleerde was over het algemeen interessant omdat het de essentie van het werk omvatte. Slechte schilderijen kunnen goede elementen bevatten en precies die elementen werden door hem eruit

losgemaakt. Zijn ingreep maakte het landschap, dat soms heel erg artificieel oogde, op slag een stuk echter, realistischer. Het fragment krijgt een organische vorm door het scheuren en overstijgt de pure afbeelding.

De resultaten van dit onderzoek waren ongemeen boeiend. Het zet zich nu voort in een reeks tekstielfragmenten van wandtapijten die een basis van gips krijgen en op een op de wand geschilderde, vlakke achtergrond worden gepresenteerd.

Een residentie in Brugge

Tijdens zijn korte residentie in Het Atelier te Brugge heeft hij zich laten inspireren door de stellingen bij restauraties van gebouwen en door een meubelontwerp van zijn vader dat ooit te zien was in *Interieur* te Kortrijk. Het resulteerde in een werk dat hij toont in de Sint-Jacobskerk te Brugge onder de titel *Abiding Scaffold*. Door het gaas van de steigerachtige constructie zijn de contouren van een torenspits zichtbaar. Torenspitsen kenmerken

ons landschap en onze geschiedenis, ze zijn als een verbinding tussen hemel en aarde.

Maar ook de verering van het Heilig Bloed in de stad heeft hem niet losgelaten. Hij maakte een reeks werken op de binnenkant van boomschors die hij dan in samenwerking met zijn vader in een vitrine of een schrijn presenteert. Het schrijn en de ritus errond geeft een aura aan een relikwie.

In het vooruitzicht van zijn solotentoonstelling in het Museum van Deinze en de Leiestreek (Mudel) werkt hij aan een performance waarin zijn bloed een rol zal spelen. Het is een vorm van zelfreflectie en ook het Bijbelse getal 40 speelt een rol (van de jaren in de woestijn of van de vastentijd). Want een ding mogen we niet vergeten: Simon Verheylesonne wil als kunstenaar onsterfelijk worden. In 2014 zette hij al een stapje in die richting met zijn '40 pogingen tot zelfverheerlijking' waarbij evenveel keramische munten bekleed werden met bladgoud van 24 karaat met een vingerafdruk van de kunstenaar. **DAAN RAU**

Simon Verheylesonne, *Souvenir The Holiest Blood*, 2021, nogal, beuk en bloed van de kunstenaar, 24 x 24 x 22 cm

Simon Verheylesonne, *A Virtuous Torment*, 2020, olie, pigment, bladgoud op hout, padoek en glas, 50 x 50 x 180 cm

INFO Tentoonstelling *Pursuit of Godly Seed*, nog t.e.m. 23 januari 2022 in het Mudel (Museum van Deinze en de Leiestreek)

Websites <http://simonverheylesonne.be/maintenance/> – <https://www.instagram.com/simonverheylesonne/>